

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 168/2012-8

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 18. apríla 2012 predbežne prerokoval sťažnosť O. Š., B., zastúpenej advokátom JUDr. R. G., B., pre namietané porušenie jej práv podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava II v konaní vedenom pod sp. zn. 9 C 130/2011 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť O. Š. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 9. marca 2012 doručená sťažnosť O. Š. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namietala porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Bratislava II (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 9 C 130/2011.

2. Sťažovateľka v sťažnosti uviedla a pripojenými prílohami zároveň preukázala, že na okresnom súde podala 12. júla 2011 návrh na určenie spôsobu užívania spoločnej veci. Súčasne s podaním návrhu na začatie konania zaplatila kolkovými známkami súdny poplatok v správnej výške. Aj napriek tomu ju okresný súd výzvou doručenou 22. augusta 2011 vyzval na zaplatenie súdneho poplatku, na čo sťažovateľka reagovala podaním z 23. augusta 2011, v ktorom tvrdila, že súdny poplatok už bol pri podaní návrhu riadne zaplatený. Keďže konajúci okresný súd vo veci nekonal a nenariadil pojednávanie, sťažovateľka podala na konajúci súd sťažnosť na prieťahy v konaní. Na sťažnosť sťažovateľky odpovedala JUDr. K. F., ktorá bola poverená zastupovaním predsedu súdu, pričom v liste doručenom sťažovateľke 16. decembra 2011 konštatovala, že vo veci zistila prieťahy, za čo sa sťažovateľke súčasne ospravedlnila. Ďalej poukázala na opakovanú práceneschopnosť konajúcej sudkyne a uviedla, že táto bola na prieťahy v konaní písomne upozornená a vec bola zaradená do režimu sledovaných vecí na plynulosť konania.

3. Aj napriek uvedenému však konajúca sudkyňa podľa názoru sťažovateľky ostala nečinná a vo veci nenariadila pojednávanie. Sťažovateľka poukázala aj na to, že nehnuteľnosti, ktorých právo na užívanie je predmetom tohto konania, tvoria súčasne masu bezpodielového spoluvlastníctva manželov (ďalej len „BSM“), ktorého vyporiadanie je predmetom iného konania na tom istom okresnom súde už od roku 2001 (sp. zn. 18 C 534/2001). Bývalý manžel sťažovateľky po celý čas užíva tieto nehnuteľnosti a bráni jej v tom, aby ich mohla užívať už viac ako desať rokov. V konaní o vyporiadanie BSM pritom podala aj návrh na predbežné opatrenie, na základe ktorého by časť spoločných nehnuteľností mohla do rozhodnutia súdu užívať, toto však bolo zmeňujúcim uznesením Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 2 Co 95/2010 z 31. mája 2010 právoplatne zamietnuté. Na záver sťažnostnej argumentácie sťažovateľka uvádza, že v tejto veci by súd mal konať rýchle, a nie spôsobovať zbytočné prieťahy, z čoho je pochopiteľne značne frustrovaná, pretože súdy nevedia vyporiadať BSM už viac ako desať rokov a ona po tú istú dobu nemôže užívať svoj majetok.

4. V petite sťažnosti sťažovateľka žiada, aby ústavný súd nálezom vyslovil, že postupom okresného súdu v uvedenom konaní bolo porušené jej základné právo

na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, a aby prikázal okresnému súdu vo veci konať bez zbytočných prietáhov. Požadovala priznať aj primerané finančné zadosťučinenie vo výške 2 000 € a náhradu trov konania.

5. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ak porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru má každý právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom.

6. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti

navrhovateľa. Cieľom predbežného prerokovania každého návrhu je rozhodnúť o jeho prijatí na ďalšie konanie alebo o jeho odmietnutí, a teda vylúčení z ďalšieho konania pred ústavným súdom zo zákonom ustanovených dôvodov. Pri predbežnom prerokovaní návrhu takto ústavný súd skúmal, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto zákonného ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

7. O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom štátu nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú možno preto považovať sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie (napr. I. ÚS 140/03, IV. ÚS 166/04, IV. ÚS 136/05, II. ÚS 98/06, III. ÚS 198/07).

8. Dôvodom na vyhodnotenie sťažnosti ako zjavne neopodstatnenej boli časové okolnosti konania pred okresným súdom, a to aj bez bližšieho skúmania základných kritérií, na ktoré ústavný súd pri obdobných sťažnostiach prihliada (zložitosť veci správanie účastníkov konania a postup súdu). Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že po podaní návrhu 12. júla 2011 okresný súd výzvou doručenou 22. augusta 2011 vyzval sťažovateľku na zaplatenie súdneho poplatku a predloženie listinných dôkazov v dvoch vyhotoveniach, na čo sťažovateľka na druhý deň reagovala. Následne bol spis v predmetnej veci posudzovaný príslušným orgánom správy súdu, ktorý sťažnosť na prieťahy v konaní vyhodnotil v decembri 2011 ako dôvodnú. Ďalšie konanie okresného súdu v právnej veci sťažovateľky a jeho prípadná nečinnosť do 7. marca 2012 (keď bola sťažnosť ústavnému

súdu podaná na poštovú prepravu) však nemohli nadobudnúť ústavnoprávny rozmer, ktorým by sa ústavný súd mohol zaoberať po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie. Z judikatúry ústavného súdu totiž vyplýva, že nie každý zistený priet'ah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie veci v primeranej lehote zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru (m. m. I. ÚS 47/03, II. ÚS 296/2011). Postup okresného súdu, aj keď sa sťažovateľke nemusel vždy javiť úplne rýchly a efektívny, sa zjavne nevyznačuje takými významnými priet'ahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako zbytočné priet'ahy v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy a v zmysle čl. 6 ods. 1 dohovoru.

9. Vzhľadom na uvedené ústavný súd konštatuje, že nebolo možné z hľadiska posúdenia predmetného konania považovať postup okresného súdu v ňom za porušenie práva sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy a jej práva na prejednanie veci v primeranej lehote zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru, a preto ústavný súd sťažnosť sťažovateľky pri predbežnom prerokovaní odmietol ako zjavne neopodstatnenú. Len pre úplnosť ústavný súd dodáva, že prípadným porušením označených práv sťažovateľky v konaní o vyporiadanie BSM vedenom okresným súdom pod sp. zn. 18 C 534/2001 sa v tomto konaní zaoberať nemohol, keďže to sťažovateľka v sťažnosti nenavrhovala, a ústavný súd je sťažnosťou viazaný (§ 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde).

10. Keďže sťažnosť bola odmietnutá, ústavný súd sa nezaoberal ďalšími návrhmi sťažovateľky uvedenými v sťažnosti (príkaz okresnému súdu konať bez zbytočných priet'ahov, primerané finančné zadosťučinenie a náhrada trov konania).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 18. apríla 2012